

Kontanter.

Herr H.r.advokat Sverdrup Thygeson skriver videre i sitt brev av lo.6.52 at han ikke finner legitimert at kontantbelegget kr. 128.000.- er innbragt i boet av meg. Han skriver at pengene må ansees å stamme fra midler som Vidkun Quisling har ervervet.

Jeg protesterer på det kraftigste mot denne påstand. Jeg har overhodet ikke fått noen midler noen gang fra min mann hverken før eller under krigen. Hele mitt levesett og hele min levemåte under krigen taler også sitt eget sprog. Det er klarlagt av politiet under straffesaken at jeg ikke har ervervet noen midler under krigen og til og med ikke har kjøpt meg noe kastbart pelsverk eller noe andet. De få presanger jeg har fått fra min mann på høytidsdager er verdiløse og har kun affeksjonsverdi.

Det er alltid mig som har bidratt med mine midler og jeg hadde også alltid min egne kontantmidler for ikke å skulle falle min mann til byrde. Jeg hadde forevrig ikke inntrykk av at min mann hadde mange penger under krigen, mens han var ministerpresident. Jeg hadde felelse av at han hadde vært i pengevanskeligheter og han nevnte engang at de inntekter han hadde ikke hadde vært tilstrekkelige for å dekke de utgifter han var nødt til å ha p.gr.a. sin stilling.

Jeg hadde i i flere år en del kontanter i reserve, og av kontanter fra de forskjellige malerisalg hadde jeg fremdeles i behold kr. 128.000.- da krigen sluttet. Dette er mine egne penger og de har ikke noen forbindelse med penger som min mann hadde tjent under krigen.

H.r.advokat Sverdrup Thygeson setter av en eller annen grunn helt ut av betraktning mine vitner og deres prov. Fru Margrethe Langaard vitner i sin erklæring av 2.12.52 (bilag 3 a):

"Det var en kjent sak at Vidkun Quisling solgte mange av fruens malerier og fikk en del av de penger som kom inn som lån av henne. Han stod i gjeld til henne. Men fru Quisling beholdt alltid en del av de beleg som kom inn ved malerisalgene for seg selv og oppbevarte dette i kontanter. Høsten 1939 og i begynnelsen av januar 1940 solgte Vidkun Quisling mange malerier til store beleg. Fru Quisling beholdt selv et større beleg i forbindelse med disse salg. Hun ønsket nemlig selv å ha en reserve i kontanter på grunn av den usikre situasjon man dengang befant seg i etter krigsutbruddet. Ved et senere malerisalg i 1941 beholdt også fru Quisling selv et større beleg, da hun av hensyn til mulig evakuering alltid

vilde ha et stor kontantbelep for sig selv. Jeg henviser forøvrig til min erklæring av 27.11.50 (bilag 6 c), hvor jeg har nevnt at jeg var kjent med at Vidkun Quisling flere ganger solgte en del malerier dirkete for Maria Quisling fordi hun hun ønsket å ha kontanter selv i reserve."

Fru Langaard er kusine av min mann og vi var i mange år meget sammen siden jeg kom til Norge i 1923 og hun kjenner derfor godt til våre økonomiske forhold. Fru Langaard bevitner også klart at jeg år etter år beholdt en del av de beløp som kom inn ved salget av mine malerier, og beholdt pengene i kontanter.

Kaptein Langlie bevitner i sin erklæring av 5.6.49 (bilag 4)

"Jeg kan derfor bekrefte at jeg har kjennskap til Quisling i 1941 flere ganger realiserte malerier til større beløp, til sammen ca. kr. 150.000.-, og han nevnte meg til meg at han solgte temmelig mange malerier da hans frue ønsket å ha sine egne midler".

De nevnte kr. 128.000.- er penger som er innkommet ved forskjellige malerisalg fra før 9.4.40, nemlig ~~XXXXXX~~ i 1938, høsten 1939 - vinteren 1940, høsten 1940 og flere ganger i 1941. Det er jo almindelig kjent at alle som dengang kunne, la til side konante reserver, så usikre som forholdene var.

Jeg hadde da nærmere 200 gode malerier og ville ikke sitte med så mange malerier uten å forsøke å skaffe meg kontanter. Spesielt tenkte jeg da på mulig evakuering og da min mann ikke selv hadde midler å gi meg, ba jeg ham flere ganger selge malerier spesielt for meg selv. Hele beløpet kr. 128.000.- representerer følgelig motverdien av gjenstander som jeg har bragt inn i felleseiet, og det kan derfor ikke gå til dekning av min manns forpliktelser. Jeg har derfor krav på å få utlevert hele beløpet, - på samme måte som jeg har fått utlevert mine gjenværende malerier og andre gjenstander i mai 1952.

H.r.advokat Sverdrup Thygeson skriver videre i sitt brev av 10.6.52:

"Sluttelig peker jeg på at det fra Deres side på et tidligere tidspunkt under behandlingen uttrykkelig ble erklært at De ikke gjorde krav på kontanter og bankinnskudd, en erklæring som senere er trukket tilbake, men som likevel etter mitt skjønn er et bevis for den oppfatning jeg har gjort gjeldende."

Jeg protesterer på det kraftigste mot at jeg noengang har gitt noen erklæring om avkall på kontanter eller bankinnskudd. Det finnes ikke noen erklæring med min underskrift om det, eller noen fullmakt til å gi avkall på disse verdier. Jeg har overhodet ikke

sett den nevnte erklæring i det hele tatt. Det hele er da også basert på en misforståelse fra H.r.advokat G. Støylen, som hadde en telefonsamtale med mig. For sikkerhets skyld har jeg skrevet en protest angående den misforståelsen og H.r.advokat Støylen har likeledes senere skriftelig trukket tilbake sin misforståtte uttalelse. Jeg har forevrig aldri sett hans første uttalelse skriftelig i sakens dokumenter. Jeg synes da det er lite fint og høyst ukorrekt å påberope seg en misforstått uttalelse fra advokat Støylen som et "bevis", etter at advokat Støylen også har dementert og beklaget misforståelsen.

Under henvisning til dette og til de nevnte erklæringer fra fru Langaard og kaptein Langlie, samt erklæringen fra Ørnulf Lunds-gaard (bilag 2) , - fastholder jeg derfor at kontantbeløpet kr. 128.000.- , - og bankinnskuddet kr. 24.000.-, - tilhører meg personlig og kan ikke benyttes til dekning av inndragning overfor min mann.

Hva spesielt kontantbeløpet angår, vil jeg tilsiht ikke undlate å presisere at pengene ble deponert frivillig av meg hos politiet. Første gang leverte jeg/^{pengene} til politiet på Gimle, og resten overleverte jeg til politifullmektig Myhre, mens jeg bodde hos fru Prytz, etter at jeg selv hadde ringt til politiet og spurt hvordan jeg skulle oppbevare mine kontante midler. Begge ganger gjorde jeg uttrykkelig oppmerksom på at pengene tilhørte meg personlig og var kommet inn ved salg av malerier som jeg personlig hadde bragt med fra Russland. Jeg deponerte pengene hos politiet, da jeg mente de ville befinne seg tryggest der og fordi jeg ville vise at jeg intet hadde å skjule og ønsket å opptre åpent og ærlig. Men jeg mente selvfølgelig ikke å fraskrive meg retten til mine egne penger, og jeg synes det er lite fint å benytte seg av min tillit og åpenhet til å nekte meg tilbakelevering av mine egne midler. Det ville være meget beklagelig om politiet og den norske stat ikke skulle vise seg min tillit verdig.